

Élménybeszámoló a Leonardo da Vinci által szervezett dániai gyakorlatról

Török Nikolett
ápoló szakos tanuló
SZSZKSZ Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi
és Könyvüipari Tagintézmény

2012. április 14.

Eljött a nagy nap, amit nagyon vártam. Nagy izgalommal keltem hajnal félöt-kor, hogy időbe kiérjünk a családommal a vonat állomásra, akik elkísértek engem. Negyedhatra volt megbeszélve a találkozó az állomáson. Ott találkoztam Tóth Zsókéval, az Igazgatónővel és Majsáné Iván Gizella tanárnővel. A Liszt Ferenc repülő térre nyolc óra körül érkeztünk. 9.35-kor indult a repülőnk. A repülő úton nem volt semmi gond, bár én először ültem akkor repülőn és nagyon rossz volt a közérzetem, ami valószínű az izgalomtól volt. Zürich-ig 1 óra 45 percet utaztunk, féltizenkettő körül meg is érkeztünk majd 12.20-kor felszálltunk a következő gépre, ami Koppenhágába vitt minket. Ekkor már nagyon izgatottak voltunk és nagyon vártuk, hogy megérkezzünk. Ez az út is 1 óra 45 perc volt. Itt már a közérzetem is jobb lett, élvezettel néztem a csodás felhőket és a kilátást.

Délután 14.05-kor megérkeztünk Koppenhágába, Dánia fővárosába. Megvettük a vonat jegyeket Nykøbing-be, és mikor oda értünk, Bente, a Dán kapcsolattartónk már várt minket az állomáson. Kocsival elvitt minket Maribo-ba, abba a kisvárosba, ahol 4 hétig élünk. Út közben ismerkedtünk a környékkel és jót beszélgettünk Bentével.

Mikor megérkeztünk a szállásra, azonnal körbenéztük és a tulajdonos, Balvín megmutatta a szobáinkat. Nagyon barátságos férfi volt, aki az utlétünk alatt nagyon sokat segített nekünk. Miután megismerkedtünk a szállással és lepakoltuk a bőröndöket, egy kis fogadással vártak minket. Megkínáltak teával, kávéval, üdítővel és egy jót beszélgettünk. Itt Bente oda adta nekünk a programot, amibe leírta, hogy mikor hova kell menni.

Este fele elmentünk kicsit szétnézni a városba, és felfedezni a boltokat, látnivalókat. Mikor vissza értünk a szállásra, vacsoráztunk és lefeküdtünk aludni, hogy kipihenjük az utazást.

Liszt Ferenc repülő téren

A szállás

2012. április 15.

Korán reggel volt az ébredés, mert úgy döntöttünk, hogy elmegyünk Koppenhágába a két kísérő tanárunkkal. Reggel nyolc órakor indult a vonat Maribo-ból a fővárosba. Az egész napot ott töltöttük és rengeteg nevezetességet néztünk meg. Láttuk a királyi rezidenciákat, a bazilikát, a kis hableányt a tenger parton, Andersent a híres meseíró, a kikötőt és még megannyi látnivalót.

A kishableány

A Bazilika

Új kikötő

Andersen

2012. április 16.

Bente jött értünk délelőtt, hogy elvigyen minket a SOSU-ba, (Social-og Sundhedsskole) ami Nykøbingben van. Ez egy egészségügyi szakképző iskola, hasonlóan a Kossuth Zsuzsannához. Itt is folyik nappali és esti képzés is. A tanulók életkora nagyon vegyes, a legidősebb tanuló 52 éves. Több képzés is folyik itt: ápolónak, ápolási asszisztensnek és ún. helper-nek is lehet itt tanulni. AZ iskola, nagyon jól felszerelt és modern. Itt bemutatták nekünk a tantermeket, egy-két tanórásra betekintést nyerhettünk. Van több demonstrációs termük, ahol a tanulók a gyakorlati tudásukat fejlesztik. Sokat beszélgettünk az iskola igazgatójával, aki mindent elmondott, amire kíváncsiak voltunk. Megvendégelték ebédrel bennünket.

Később interjút adtunk a Nykøbing-i újságnak, ahol a hölgy arról kérdezett Zsókat és engem, hogy mit tanulunk, miért szeretnénk ápolónők lenni, hol szeretnénk dolgozni és hogy hogyan kerültünk Dániába.

Mindezek után Anne, a nemzetközi kapcsolatokért felelős tanárnő haza vitt minket, és mondta, hogy este vár bennünket vacsorára. Izgatottan készülődtünk. Vacsora közben jót beszélgettünk, és nagyon jól éreztük magunkat. Megismertük a fiát, Simon-t és a kutyusát, Oscart.

A SOSU

Demonstrációs terem

A SOSU igazgatója

Az újságíró hölgy és mi

Nykøbing-i újságban

2012. április 17.

Reggel Bente elvitt minket a munkahelyünkre, ahol 4 hétig dolgoztunk. Ez egy mozgáskorlátozott és fogyatékos otthon volt (SØNDERSØ BO- OG REHABILITERINGSCENER) ahol sok beteg élt. Nagyon modern felszereltségű épület. Bemutatta az ottani dolgozókat, a betegeket. Nagyon sok olyan eszköz van, ami itt Magyarországon nincs. Ilyen például a betegemelő lift vagy az etető robot. Mi az első emeleten dolgoztunk, ahol 7 beteg él, közülük hatan kerekesszékekben élnek. Minden betegnek külön apartmanja van, televízióval, fürdőszobával, nappalival, hálószobával és konyhával ellátva.

Emellett külön konyhája van minden emeletnek, saját étkező részleggel, ami az étkezések között közösségi szobaként is funkcionálhat. Sokat járnak sétálni és kirándulni a betegekkel az ott dolgozók.

Ezen a napon még nem dolgoztunk, megkaptuk a munka beosztásunkat, és körbejárhattuk az intézményt. Nagyon kedvesek voltak velünk és vártak minket. A nap többi részét pihenéssel töltöttük ki.

Az étkező

A munkahely

2012. április 18-20.

Mindhárom nap reggel 7-re mentünk dolgozni, hát volt nagy izgalom az első nap. Bentől kaptunk két biciklit, és azzal jártunk dolgozni. Ezt nagyon élveztük, mert itthon is ahova csak lehet biciklivel járunk. Részletesebb információt kaptunk a betegekről és az ottani életről. Két ott dolgozó hölgyhöz osztottak be minket, Malin-hoz és Pia-hoz, akik készségesen segítettek nekünk mindenben és megmutatták, hogy mikor mit kell tenni. Eleinte kicsit nehezen ment a kommunikáció, de aztán hamar belejöttünk. A betegek már az első nap megkedveltek minket és mi is őket.

Az első nap nehezen telt a sok izgalom miatt, de a második naptól már úgy éreztük magunkat, mintha mindig is itt dolgoztunk volna. Ezen a három napon leginkább a megfigyelés volt a főszerep, próbáltunk mindenre odafigyelni.

A munkahelyre igyekezve

2012. április 21 - 22.

Az első hétvége izgalmasan telt. A szállásunk melletti tóval ismerkedtünk, amit a nap folyamán körbe is bicikliztünk és szétnéztünk a környéken. Nagyon tetszett, ezért sűrűn kiültünk szabadidőnkben a tó partjára beszélgetni.

Főzőcskéztünk, mostunk, beszélgettünk a családtagjainkkal és meséltük nekik az élményeinket.

Maribo tava

Egy vacsora a sok közül

2012. április 23-29

Ezen héten kezdődött a második itt töltött hetünk. Minden hétfőt nagyon vártunk, hogy újra munkához láthassunk. Ez volt az első olyan hét amikor végre kipróbálhattuk a délutáni műszakot, ugyanis, hétfőn délután három órára mentünk dolgozni. Jobban tetszett a délutános műszak, igaz kevesebb mindent kellett csinálni, de érdekes volt látni, ahogy lemegy a nap, mi pedig még mindig dolgozunk

Ez a hét egyébként nagyon érdekes volt, mert már elég sok dolgot csinálhattunk egyedül a munkahelyen, egyre több feladatot bíztak ránk, mi pedig egyre jobban önállósodtunk. Másrészt egyre jobban élveztük a munkát, mert már nem csak Malin volt akire számíthattunk, hiszen bárkihez fordulhattunk segítségért, Bentéhez, Piához, vagy Ullához...Mindenki egyre kedvesebb és befogadóbb lett velünk. Ezen a héten pl. megnézhattuk Mick szonda cseréjét is, illetve találkoztunk hozzátartozókkal is, akik rendszeresen jártak be látogatni a betegeket.

Kedden este elmentünk egy nagyon impozáns étterembe vacsorázni, az egyik hotel éttermébe, ahová Bente hívott meg minket és még 2 munkatársunkat, Malin-t és Henriettet. Remek hangulatú este volt, fantasztikus dán specialitásokat kóstolhattunk meg és finom bort ihattunk. Természetesen még a vacsora közben is a szakmáról beszéltünk, zömével mi meséltük el az első élményeinket, a tapasztalatokat és az észrevételeket.

Még egy meglepetés volt még ezen a héten, még pedig a csütörtöki napunk. Reggel 10 órakor ugyanis elindultunk két mikro busszal és hat beteggel Németországba. Hatalmas élmény volt hajóval átszelni a tengert, ami összesen csak 20 percig tartott. Világot láttunk egy kicsit, vettünk német sört és az otthoniaknak egy kis édességet. Lars, a sofőr elmesélte, hogy ez náluk úgy mond nagy bevásárlás, édességek, üdítők, élelmiszerek. Délután két órára már vissza is érkeztünk a munkahelyre, majd a délutáni szabadidő pihenéssel telt.

Irány Németország

Ő Mick, épp a délutáni sziesztáját tölti

2012. április 30 – május 4.

Ezen a héten már egyedül végeztük a munkánkat, esetleg ha valamivel nem voltunk tisztába, akkor kértünk segítséget. Vittük a betegeket sétálni, fagyizni. Kétnaponta volt fürdetés, hajmosás. Az étkeztetést is mi láttuk el. Segítettünk odakészíteni az ételt, majd akit kellett megettünk. Ezek nagyszerű dolgok voltak, mert sok tapasztalatot gyűjtöttünk, hogy hogyan kell ezeket a betegeket ápolni, ellátni.

Kellemes meglepetés ért minket, amikor az egyik reggel bementünk dolgozni. Malin szólt, hogy mennek kirándulni a betegekkal a Safari parkba és minket is elvisznek. Ez egy ajándék volt számunkra. Nagyon jól éreztük magunkat és sok szép állatot láttunk.

Munka után elmentünk bevásárolni a közeli boltba, amikor szükségünk volt valamire.

A szálló tulajdonosa egyik este megkért bennünket, hogy segítsünk a vendégek fogadásában és eligazításában, mert nagyon sokan jöttek. Mi örültünk, hogy segíthetünk.

Úgyhogy soha nem unatkoztunk, mert mindig volt valami program.

Safari park

Tigris

Zsiráfok

Orrszarvú

2012. május 5 - 6.

Szombaton úgy döntöttünk, hogy elmegyünk Vordingborgba kirándulni. El is indultunk, hogy megvegyük a vonat jegyeket, csak a baj az volt, hogy nem értettük mi van ráírva.

Visszasiettünk a szállásra és kértük Baldvint, a tulajdonost, hogy segítsen nekünk lefordítani. Ő készséggel segített és utána el is indulhattunk. Az egész napot ott töltöttük. Elsétáltunk a tenger partra, ami nagyon tetszett, kagylókat és szép kavicsokat gyűjtöttünk. Onnan elmentünk a Botanikus kertbe, megnéztük a kikötőt, az erődítményt, a galambos templomot. Sok-sok képet készítettünk a szép látványosságokról. Estefele értünk haza kellemesen elfáradva a nagy sétától.

Vasárnap biciklitúrát tartottunk a városba, Mariboba. Megpróbáltunk mindent felfedezni. A Dán házak nagyon különlegesek és szépek. Az emberek kedvesek, mosolygósak. Ami nekünk nagyon furcsa volt, hogy a házak ablakain nincs függöny, nincs kerítés és szinte minden házban gyertya égett este. Minden olyan nyugodt volt.

Vordingborgban

Botanikus kert

2012. május 7-12

Az utolsó hét... Ilyenkor éreztük leginkább, hogy mennyire jó itt lenni és, hogy mennyire nem szeretnénk még haza menni. Sok barátot gyűjtöttünk magunknak, és nagyon megszoktuk már, hogy mindennap itt ébredhettünk, ezen a csodás helyen.

Ez a hét is élményekkel telt. Kedden délutános műszakban dolgoztunk, és ahogy beértünk a munkahelyre, 16.00-kor Malin azzal fogadott minket, hogy máris öltözzünk fel, mert indulunk vacsorázni. Nagyon örültünk, mert végre egybe volt a csapat. Ott volt mindenki, mint egy nagy családban! Az esti lefektetésnél minden simán ment, mindenki elfáradt a délutáni programban.

Nagy meglepetés volt továbbá az is, hogy végre láthattuk Max-et felállni egy szerkezet segítségével, amit szintén liftnak hívnak, bár nem elektromos berendezés. Éjszakára mindenkiből kivettük a katótert és pelenkát tettünk helyette, illetve akinél szükséges a rácsot is felhelyeztük.

A szerdai nap pihenéssel telt, nem kellett dolgoznunk, mivel kedden este tízig tartott a műszak. Nagyon izgatottak voltunk, ugyanis ezen a napon látogathattunk el végre Bente birtokára. Csodálatos dolgokat láttunk. Bente és a férje nagyon kedvesen fogadtak minket és egy remek délutánt töltöttünk el együtt. Beszélgettünk nagyon sokat, végre kicsit jobban megismertük egymást, sokat neveltünk és ettünk nagyon finom dán sütit. A továbbiakban a szerep a lovaké lett. Futtatás, etetés és gyönyörködés. Így lehetne összefoglalni. Bentééknek 16 lovak van és nagyon nagy szeretettel nevelik és gondozzák őket. Estefelé autóba ültünk és Bente haza vitt minket. Nagyon izgalmas délután volt ez, nagyon kedvesek voltak a vendéglátóink és még az időnek is megbocsájtottuk, hogy nem sütött a nap.

A csütörtök délután már a csomagolással és az ajándékvásárlással telt. Elbúcsúztunk a betegektől és a munkatársaktól.

Péntek este elmentünk és bevásároltunk a nagy útra és mindent eltettünk, ami már nem volt szükséges. Készült még pár búcsú kép, aztán megpróbáltuk álomra hajtani a fejünket, ami természetesen nem ment olyan könnyen, hiszen nagyon izgatottak voltunk a haza érkezés miatt.

Szombat hajnalban Bente négy órára jött értünk a hostelba, hogy kivigyen minket a Nykøbing-i állomásra, ahonnan 4.47-kor indult a vonatunk Koppenhágába. Elbúcsúztunk Bentétől és megköszöntük neki, hogy négy héten át foglalkozott velünk és segítette a kint tartózkodásunkat.

6.52-kor érkeztünk meg a repülőtérré, ahol leadtuk a csomagjainkat és jól megnéztük Dániát, hogy soha ne felejtjük el ezt a fantasztikus országot.

10.10-kor szállt fel a gépünk és viszonylag gyorsan, 1 óra 45 perc alatt Bécsbe értünk, ahol öt és fél óra várakozás várt minket. Ezt az időt leginkább pihenéssel és a reptér feltérképezéssel töltöttük, továbbá olyan gondolatok életre keltésével, hogy haza sem megyünk, hanem egyenesen visszamegyünk Dániába.

Majd mindezek után 17.20-kor elindultunk Budapestre, ahol már várt minket a család 18.10-kor. Nagyon jó érzés volt újra látni és megölelni a szeretteinket, akiket négy hétig csak interneten keresztül láttunk és hallottunk.

A farm egy része

Bente futtatja a lovat

Bente, a férje és én

Összességében ez egy felejthetetlen, életre szóló élmény volt számomra. Megismertem, hogy milyen külföldön az élet, a munka és az emberek. Megállapítottam, hogy Dániában az egészségügy sokkal felszereltebb és modernebb, mint Magyarországon. Az életszínvonal jóval magasabb szinten van, mint nálunk és így az élet is egy kicsit könnyebb. Nagyon jó volt ott élni, és ha tehetném, bármikor vissza mennék oda.

Nagyon szépen köszönünk mindent elsősorban a Leonardo programnak, hogy részt vehettünk a pályázatban, a Tanárnőinknek, Bentének, Malin-nak, Pia-nak, Baldvin-nak és mindenkinek aki közreműködött a szakmai gyakorlatunk zökkenőmentes lebonyolításában.

Lynge uzsonna után